

'Leven met oorlog'

Mijn opa moest naar een werkkamp
Maar hij sprong uit de rijdende trein
Ondergedoken met enkel een olielamp
En mijn oma moest moeder en vader zijn
Ik heb haar gevraagd hoe het toen was
En hoe zij het later, achter, zich liet
Pijn, zag ik toen ik haar gedachten las
Want antwoord, dat kreeg ik niet
Mijn man werkt als verdediger van ons land
Constant staan hij en zijn collega's paraat
Om ons heen staat de wereld in brand
Ik voel de angst om wat is en om wat komen gaat
Wij delen ons dorp met hen die gevluht zijn
Dagelijks zien we beelden van uitzichtloosheid
Vandaag staan wij samen op dit veilige plein
En voelen we vrede in al haar broosheid
Mijn dochter is nog klein en beïnvloedbaar
Dat mijn oma toen zweeg, dat begrijp ik
Want hoe vertel ik ooit aan haar
dat oorlog opkomt in een onbewaakt ogenblik
Woorden schieten niet alleen te kort
Soms zijn ze ook onvindbaar
Zodat je er volledig stil van wordt

Twee minuten lang, hier met elkaar

Dankbaar dat wij samen stil kunnen en mogen zijn

Enkel onze herinneringen en gedachten

Ons medeleven voor hen in angst, verdriet en in pijn

En liefde en eerbied voor hen die toen ons de vrede brachten

Marjolein Westendorp, Stadsdichter gemeente Dronten, 2023